

[Fuglsang.]

at undgå de kriser, som hverken jeg eller den højtærede statsminister ønsker: hvis man tager et så autoritært dokument som „Fremtidens Danmark“, skulle det være at lade løn og købekraft stige i mindst samme tempo som produktionsstigningen, der finder sted.

Da vi gik imod tilslutning til frihandelsområdet, var det af den grund, at vi frygtede og stadig frygter, at en tilslutning til et så snævert område betyder fare for industri og beskæftigelse, en fare, der ingenlunde kan betragtes som overvundet blot på grund af den nuværende høje produktion og gode beskæftigelse.

Hvad regeringens politik i øvrigt angår, tør det vistnok siges, at den strengeste dom over den, set fra et socialistisk og et arbejdersynspunkt, i går blev udtalt af den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke, som på en virkelig overbevisende måde dokumenterede, at regeringen vitterlig ikke har foretaget et eneste skridt, som med føje kunne kaldes socialistisk. I den højtærede ministers udlægning var det den rene og skære liberalisme og retsstatspolitik, der var ført, og det vil vel også være svært at benægte fakta, for så vidt angår f. eks. boligpolitikken, det, man kalder boligmarkedets frigørelse, lånemarkedets overdragelse til bankerne o. s. v. At det så uægtelig ikke taler til liberalismens fordel, er en sag for sig. Det er udmærket, at man taler om det større antal lejligheder, der er bygget i år sammenlignet med foregående år; men det er stadig for lidt, og når man her vil undskylde sig med manglende arbejdskraft, kan det i hvert fald siges, at fremfor byggestopet havde det været bedre, om man havde bremset den udvikling, der har ført til, at der næsten på ethvert gadehjørne bygges en bank eller en sparekasse, eller om man i tide havde stoppet det meningsløse byggeri af tankstationer.

Også den højtærede økonomiminister fandt, at der var grund til at fremhæve boligbyggeriet; men sandheden er, at netop med den højtærede minister som indenrigsminister blev der i 1938 gjort tilløb til virkelige fremskridt på boligbyggeriets område; dette blev efter krigens magre år i nogen grad fortsat, men det, som nu er

sket, er ikke en fortsættelse af denne linje, men så afgjort en forringelse. Det er ikke nok med, at der bygges flere boliger, for det er ikke ligegyldigt, hvad der bygges. Det er trods alt kun en begrænset del af borgerne, som har råd til lejligheder som f. eks. dem, der opføres i Esbjerg, hvor der kræves 30 000 kr. i indskud, og desuden skal man overtage for 90 000 kr. i kreditter. Det er ikke for alle og enhver, når der f. eks. i Hvidovre bygges 2 blokke med 320 lejligheder, hvis pris ligger 50 pct. over det, det nyeste boligselskabsbyggeri, der er opført derude, koster, og så skriver bladet BT endda trøstende, at man ikke har nogen vanskelighed ved udlejning trods lejens størrelse. Den bliver det, man i fremtiden vil kalde det normale. Ja, det er i virkeligheden boligbyggeriets situation i en nøddeskal.

Den højtærede minister hr. Viggo Starcke gav i øvrigt en her i tinget ikke ukendt historisk redegørelse for grundskylden og dens betydning, en historie, som han på en mystisk måde bragte i sammenhæng med det ærede medlem hr. Erik Eriksens livsbane. Den højtærede minister hr. Viggo Starcke fortalte samtidig, at han nu i 50 år har beskæftiget sig med politik, og, hvad der ikke er nogen hemmelighed, fortrinsvis med grundskyld. Af disse 50 år har den højtærede minister i 3½ år været medlem af en regering, hvis deltagende partier alle under en eller anden form har kravet om grundskyld på deres fane — men er det så i virkeligheden ikke noget af en trist erkendelse, at man nu skal til at føre valgkamp på bare en delvis løsning af spørgsmålet om at begrænse grundspekulationer? For mig at se er det sådan.

Det var med ikke ringe interesse, jeg hørte det ærede medlem hr. Rosing tale om grønlandske forhold, og tankevækkende var det sammen med al den tale om hjælp til underudviklede lande, vi har hørt, og som det ærede medlem hr. A. C. Normann var en meget varm fortaler for. Men hvis det ærede medlem hr. A. C. Normann kunne rette en misforståelse, ville det glæde mig og måske gavne andre. Kan det være rigtigt opfattet, når Finanstidende i to numre hævder, at det ærede medlem skulle have udtalt, at der var mindre grund til at